

Kas aš toks?

Raimonda Razbadauskienė

Iliustravo Eídvilė

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Raimonda Razbadauskienė, 2020

© Iliustracijos, Eidvilė Viktorija-Buožytė, 2020

© Leidykla „Nieko rimto“, 2021

ISBN 978-609-441-705-4

Raimonda Razbadauskienė

Kas aš toks?

Ilustravo Eídvilė

Vilnius
2021

Vejuosi saulės spindulėlį
Kas rytą vienas du.
Pagaut bandysiu vėlei,
Truputį padraugaut.
Nesulaikys manęs nė vienas,
Nei tu, nei tu, nei tu...
Nė vienas!
Vienas?..

– Ak, aš vienas... – nusiminė mažylis.

– Ko liūdi? – nelauktai iš kažin kur atsklido balsas. – Pažvelk!

Net debesys užstojo saulę. Neliūdėtum, saulės neužstotų.

– Ak... – pravirko staiga.

– Oi, tik nepradėk žliumbti. Dar liėtų prišauksi, – tarė balsas. – Antai net debesys pajudo. Neverkšlentum, debesys išsisklaidytų.

– Tikrai? – nedrąsiai pasiteiravo mažylis.

– Žinoma, – linktelėjo atklydėlis.

Viršum jų susikaupė debesys bematant išsisklaidė.

– Tai kas gi tu esi?

– Aš... Aš nežinau, – mažylis nuleido galvelę.

– Nežinai? – nusistebėjo.

– Nežinau...

Mažylis sutriko. Anksčiau net nedingtelėjo apie tai susimąstyti.

Taigi... Mažylis mąstė. O kuo ilgiau mąstė, tuo liūdniau jam darėsi. Sutiktasis tą pastebėjo.

– Ar tu greitas? – pasiteiravo.

– Aš visai negreitas...

– Galbūt šaltas?

Mažylis apsičiupinėjo:

– Atrodo, ne.

– Esi įsitikinęs?

Atklydėlis buvo tikras, kad atpažino saviškį.

– Manychiau, taip. Nė truputėlio nešaltas, – mažylis dar kartelį patapšnojo sau per veidą, per pilvelį.

– Hmmm... – susimąstė atklydėlis. – Tuomet tu tikrai ne vėjas.

Tačiau kas jis, vėjas nežinojo. Iki tol nebuvo matęs nieko panašaus. Visgi įtarė. Bet įtarti ir būti tikram – du skirtingi dalykai. Todėl dar kartą nuliūdinti mažylis nedrįso. Be to, skubėjo jį pralinksminėti. Kol dar ne per vėlu. Juk šiandien pranašavo itin saulėtą dieną.

– Ei! Pralinksmerk! Jau šį bei tą apie save žinai, – kiek luktelėjęs nuramino.

Mažyliui suvirpėjo lūpos. Ir jau netrukus pasirodė kukli šypsena.

– Ką gi tu ten dainavai anksčiau? Nagi! Drauge!

Ir jie užtraukė:

Mums saulės spindulėliai

Kutena nosis vėl.

Pagausim minutėlei

Nors vieną spindulėlį

Pažaisti, padraugaut.

Vėjas nulėkė. O mažylis, traukdamas į plaučius gaivų orą, ir toliau kas sekundę dvi iškvėpavo melodingus garsus. Bet, nepraėjus nė minutei...

– Kar kar... Ko stypsai nusiminęs? – pasmalsavo ant šakos tupėdamas kranklys.

– Aš vienas... – atsiduso mažylis.

– Vienas – ir bėdos nematai!

– Bet aš nenoriu būti vienas... Vienam būti man nepatinka.

– Tuomet kviečiu prisidėti prie saviškių, – tarė išdidžiai kranklys. – Ar krankseti moki?

– Ne... – pravebleno mažylis.

– Ne?! Kar kar! Koks tada iš tavęs kranklys, jei krankseti nemoki!

Cranklys triukšmingai plasnodamas sparnais pakilo į padangę, ir visas būrys pasileido pavymui.

Iš kažin kur išsirapatojo audinė:

– Žinoma! Štiš iš čia, juodvarni crankly! Ar jis tave nuskriaudė?

– Jaučiuosi vienišas... – šniurkščiojo mažylis.

– Pasiklydai?

– Aš nežinau...

– Pasakyk, kas esi, tuomet palydėsiu tave pas taviškius.

– Aš nežinau... – dar kartą pakartojo mažylis.

– Kaip galima nežinoti tokio svarbaus dalyko? –
nusistebėjo audinė. – Nežinodama, kas esi, negalėsiu tavęs
parvesti namo. Gal bent pameni, kurioje pusėje tavo namai?

Tačiau mažylis nebegirdėjo, ką kalba audinė. Tik dar
labiau įsiverkė. Neišmanydama, ko griebtis, audinė puolė
raminti vargšelio.

– Nesijaudink... Tu tik nesijaudink. Mes ką nors sugalvosime.

– Ar tau ne gėda?! – ūmai atsklido balsas. – Pravirkdei mažių!
Ir dar vidury baltos dienos!

Mažylis nė nesusimąstė apie tai, kas jis toks, kol to nepaklausė su juo susipažinti norėjęs vėjas. Staiga jis pasijuto ne tik vienišas, bet ir visai pasimetęs – sunku nežinoti, kas esi. Tačiau miško gyventojai suskumba padėti mažyliui išsiaiškinti, į ką šis panašus. Skaitydami paveikslėlių knygą vaikai ne tik galės spėlioti, kas gi iš tiesų yra pagrindinis veikėjas, bet ir susipažins su dažniau sutinkamais, retais ir net visai išnykusiais mūsų miškų gyvūnais bei sužinos apie juos šį tą įdomaus.

Debiutuojančios lietuvių rašytojos Raimondos Razbadauskienės kūrinį jautriai ir meniškai iliustravo dailininkė Eیدvilė (Eidvilė Viktorija Buožytė), skaitytojams pažįstama iš paveikslėlių knygos mažiesiems „Kibiras Čarlis ir pelė Pupelė“.

Redaktorė Giedrė Kmitienė

Korektorė Eglė Devižytė

Maketavo Miglė Dilytė

Tiražas 2500 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

– Tai kas gi tu esi?
– Aš... Aš nežinau, – mažylis nuleido galvelę.
– Nežinai? – nusistebėjo.
– Nežinau...
Mažylis sutriko. Anksčiau net nedingtelėjo apie tai susimąstyti.

Tokia graži saulėta diena – taip ir norisi dainuoti.
Bet džiaugtis daug sunkiau, kai nė nežinai, kas tu toks!
Laimė, visi miške tokie draugiški – ir vėjas, ir audinė,
ir kurtinys. Jie tikrai padės išsiaiškinti šią paslaptį.

Keliaukime kartu į girią susipažinti su įvairiausiais miško gyvūnais ir galbūt pakeliui pavyks atspėti, kas gi iš tiesų yra pagrindinis šios knygelės veikėjas!

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-705-4

9 786094 417054